

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Krzysztof Staryk

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. na posiedzeniu bez udziału stron,
w sprawie W.D. sędziego Sądu Okręgowego w [...] w stanie spoczynku,
zażalenia sędziego Sądu Rejonowego w [...] Z. W. - obrońcy z wyboru obwinionego
W.D.,

na zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] z dnia
29 listopada 2017 r., odmawiające przyjęcia zażalenia z dnia 23 listopada 2017 r.,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 29 listopada 2017 r. Prezes Sądu
Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] odmówił na podstawie art. 429 § 1
k.p.k. przyjęcia środka odwoławczego z dnia 23 listopada 2017 r. stwierdzając, że
został on złożony po ustawowym terminie 7 dni.

Zażalenie na to zarządzenie złożył autor przedmiotowego środka
odwoławczego, obrońca obwinionego - sędzia Z. W. Podniósł, iż zażalenie zostało
wniesione z zachowaniem terminu, gdyż nastąpiło to w czasie, gdy biegł jeszcze
termin do wniesienia zażalenia dla drugiego obrońcy. W konkluzji obrońca
postulował uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest trafne i nie zasługiwało na uwzględnienie, a zatem zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] należało utrzymać w mocy.

Sąd Apelacyjny - Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 17 października 2017 r., zezwolił na pociągnięcie sędziego Sądu Okręgowego w [...] w stanie spoczynku W.D. do odpowiedzialności karnej w zakresie czynu z art. 178a § 1 k.k., gdyż w jego ocenie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia tego przestępstwa. W postępowaniu dyscyplinarnym obwiniony korzystał z pomocy dwóch obrońców z wyboru w osobach - sędziego Sądu Rejonowego w [...] Z. W. oraz sędziego Sądu Rejonowego w [...] K. D. Odpisy w/w uchwały zostały przesłane zarówno obwinionemu, jak i obydwu obrońcom, przy czym zostały one odebrane kolejno:

- przez obwinionego W.D. w dniu 26 października 2017 r.;
- przez obrońcę, sędziego K. D. w dniu 16 listopada 2017 r.;
- przez obrońcę, sędziego Z. W. w dniu 6 listopada 2017 r. (odpowiednio k. 337, 356 i 357).

Zarówno obwiniony, jak i jego obrońca – sędzia K. D., złożyli w ustawowym terminie zażalenia na powyższą uchwałę (k. 339 – 342, 362 – 372), natomiast zażalenie drugiego obrońcy, sędziego Z. W., zostało złożone w dniu 23 listopada 2017 r. Wobec odmowy przyjęcia tego środka odwoławczego przez Prezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] – jako złożonego po terminie - żalący się obrońca przyznał, że wprawdzie odpis uchwały został odebrany przez niego w dniu 6 listopada 2017 r., to jednak w jego ocenie, termin do wniesienia zażalenia na powyższą uchwałę należy liczyć także w jego przypadku od dnia doręczenia odpisu uchwały drugiemu z obrońców, a więc od dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że jest to nieuprawniony i błędny pogląd. W myśl zasady określonej w art. 140 k.p.k., orzeczenia, które ustawa nakazuje doręczać stronom, doręcza się również ich obrońcom i

pełnomocnikom. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych stanowiskiem, przyjmuje się w postępowaniu karnym, że w sytuacji doręczenia oskarżonemu i jego obrońcy w różnych terminach orzeczeń podlegających zaskarżeniu, termin do wniesienia środka zaskarżenia należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń, a nie dla każdego oddzielnie. Zasada ta ma w pełni odpowiednio zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym. Należy jednak zwrócić uwagę, że obrońca oskarżonego (obwinionego) nie wnosi własnych środków odwoławczych (apelacji, zażalenia), lecz czyni to zawsze w imieniu oskarżonego (obwinionego), którego reprezentuje. W konsekwencji więc, jeżeli zażalenie składał zarówno obrońca, jak i oskarżony (obwiniony) osobiście, to zażalenie obrońcy wniesione w terminie 7 dni od daty otrzymania odpisu orzeczenia przez oskarżonego, zachowuje termin z art. 460 k.p.k., choćby nastąpiło to z przekroczeniem 7 dni od daty otrzymania odpisu orzeczenia z uzasadnieniem przez tegoż obrońcę. Podobnie, jeśli oskarżony (obwiniony) złoży środek odwoławczy z przekroczeniem własnego terminu, lecz w terminie biegnącym jeszcze dla jego obrońcy, osobisty środek odwoławczy oskarżonego należy przyjąć jako złożony w ustawowym terminie (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2017 r., VI KZ 3/17, Prok. i Pr.- wkł. 2017, nr 6, poz. 16; z dnia 26 lutego 2015 r., III KZ 8/15, Lex nr 1646393*).

Tymczasem realia procesowe niniejszej sprawy są zupełnie inne. Gdyby obrońca obwinionego - sędzia Z. W., złożył zażalenie w terminie właściwym dla obwinionego, lecz z przekroczeniem własnego terminu (taka sytuacja wystąpiłaby, gdyby odpis uchwały obwiniony otrzymał później od tego obrońcy), wówczas ten obrońca byłby uprawniony do wywiedzenia zażalenia na rzecz obwinionego, przy zachowaniu ustawowego terminu. Ta zasada nie ma jednak zastosowania do sytuacji, gdy zawity termin do wniesienia zażalenia upłynął już zarówno dla obwinionego, jak i dla obrońcy wnoszącego aktualnie środek odwoławczy (w tym przypadku dla sędziego Z. W.), z powołaniem się na fakt, że innemu obrońcy termin ten jeszcze nie upłynął.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

